

Sestina

Lagrima d'amante al sepulcro dell'amata
Llibre VI – any 1614 · Text: Scipione Agnelli

Prima parte

Incenerite spoglie, avara tomba,
Fatta del mio bel Sol, terreno Cielo,
Ahi lasso! l'vegno ad inchinarvi in terra.
Con voi chius' è'l mio cor a marmi in seno,
E notte e giorno vive in pianto, in foco,
In duolo, in ira, il tormentato Glauco.

Seconda parte

Ditelo, o fiumi, e voi ch'udiste Glauco
L'aria ferir di grida in su la tomba,
Erme campagne — e'l san le Ninfe e'l Cielo:
A me fu cibo il duol, bevanda il pianto,
—Letto, O sasso felice, il tuo bel seno—
Poi ch'il mio ben copri gelida terra.

Terza parte

Darà la notte il sol lume alla terra,
Splenderà Cintia il dì, prima che Glauco
Di baciàr, d'honorar lasci quel seno
Che nido fu d'Amor, che dura tomba
Preme: nè sol d'alti sospir, di pianto,
Prodighe a lui saran le fere e 'l Cielo!

Quarta parte

Ma te raccoglie, O Ninfa, in grembo 'l Cielo,
Io per te miro vedova la terra
Deserti i boschi e correr fiumi il pianto.
E Driade e Napee del mesto Glauco
Ridicono i lamenti, e su la tomba
Cantano i pregi dell'amato seno.

Quinta parte

O chiome d'or, neve gentil del seno
O gigli della man, ch'invido il Cielo
Ne rapì, quando chiuse in cieca tomba,
Chi vi nasconde? Ohimè! Povera terra,
Il fior d'ogni bellezza, il Sol di Glauco
Nasconde? Ah! Muse! Qui sgorgate il pianto!

Sesta e ultima parte

Dunque, amate reliquie, un mar di pianto
Non daran questi lumi al nobil seno
D'un freddo sasso? Ecco l'afflitto Glauco
Fa rissonar «Corinna» il mare e'l Cielo,
Dicano i venti, ogn'or, dica la terra
«Ahi Corinna! Ahi Morte! Ahi tomba!»

Cedano al pianto i detti! Amato seno
A te dia pace il Ciel, pace a te, Glauco
Prega, honorata tomba e sacra terra.

Sextina

Llàgrimes d'amant al sepulcre de l'amada
Trad. M. Desclot, De tots els vents, Barcelona, 2004.

Primera part

Despulla feta cendra, avara tomba
tornada del meu Sol terrestre Cel.
Ai las, jo vinc a prosternar-me a terra,
clos amb vós tinc el cor en marbre al pit,
i nit i dia viu en foc, en plany,
en dol, en ira, el mortificat Glauç.

Segona part

Digueu-ho, rius, i els qui sentíreu Glauç
ferir l'aire amb grans crits damunt la tomba,
erms camps, i ho saben les Nímfes i el Cel;
em fou menja el dolor, beguda el plany,
lлит, o pedra feliç, el teu bell pit,
quan el meu bé cobrí gèlida terra.

Tercera part

Farà a la nit el Sol llum a la terra,
lluirà Cíntia al dia abans que Glauç
de besar, d'honorar, deixi aquell pit
que fou niu de l'amor, que dura tomba
estreny; i no sols d'alts sospirs, de plany,
li seran pròdigs els astres i el Cel.

Quarta part

Però et rep a la falda, oh Nímfa, el Cel,
jo contemplo per tu viuda la terra,
deserts els boscos, plens els rius de plany.
Dríades i Napees del trist Glauç
rediuén els lamenti, i ran la tomba
cantén les gràcies de l'estimat pit.

Cinquena part

Oh cabells d'or, oh neu gentil del pit,
oh mans de lliu, que, envejós, el Cel
ens rapinyà, en recloure en cega tomba,
doncs qui us amaga? Ai las, la pobra terra,
la flor de tota gràcia, el sol de Glauç
amaga! Ah, muses, desfermeu el plany.

Sisena i última part

Doncs, amada relíquia, ¿un mar de plany
no daran aquests ulls al noble pit
d'un gèlid marbre? Aquí l'afligit Glauç
fa ressonar Corinna en mar i en Cel,
perquè així diguin els vents i la terra:
Ai las, Corinna, ai las, mort, ai las, tomba!

Cedeixi al plany la parla; estimat pit,
el Cel et doni pau; i pau, tu, Glauç,
prega a honorada tomba i sacra terra.

SOPRANOS

MERCÈ MARESMÀ DURAN
ELISABET SOLER SERRA

MEZZO-SOPRANOS

CINTA MACIÀ PI
SERRAT VILANOVA VILA-ABADAL

CONTRATENORS

ÒSCAR CASADO PUICERCÚS
RICARD COTS TOSCANO

TENORS

LLUÍS GARCÍA SERRA
DAVID REPULLÉS FERNÁNDEZ
ROGER VILA COLL

BARÍTONS

JOEL DÍAZ VILÀ
ORIOL VILA COLL

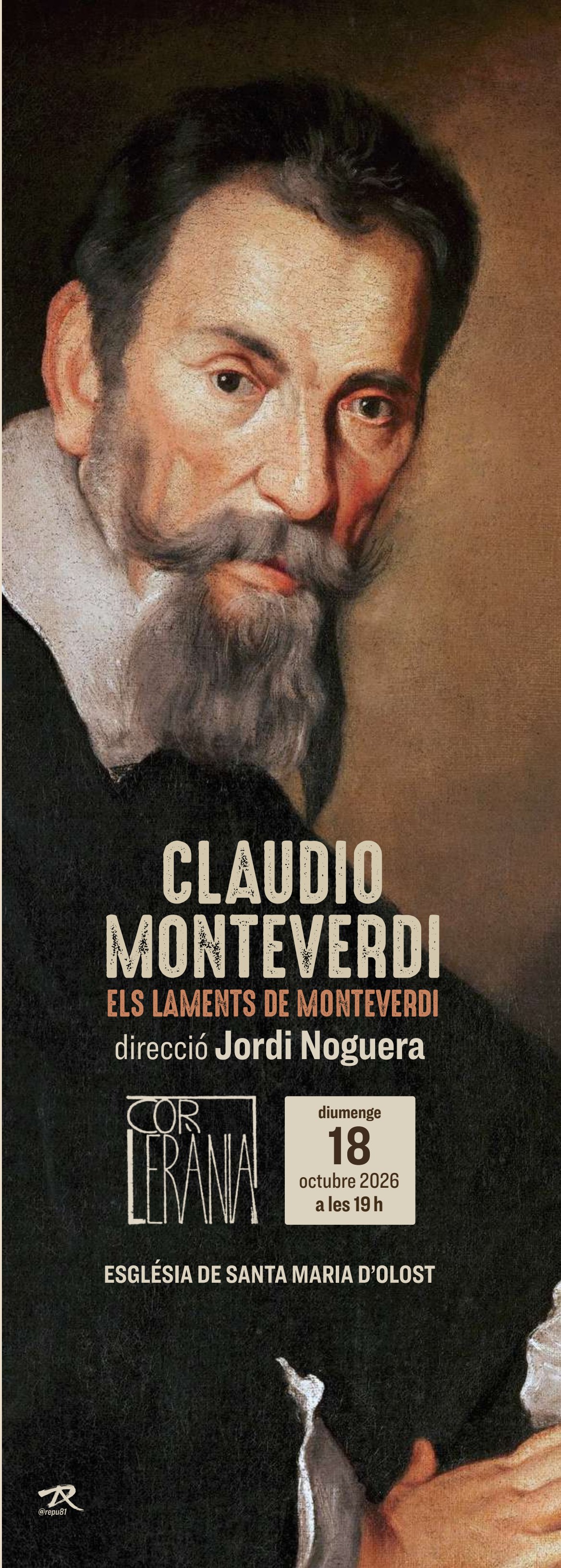
BAIX

LLUÍS SANLLEHY CODINA



Ajuntament
d'Olost

Agraïm a Miquel Desclot i Eloi Creus
la traducció dels textos.



CLAUDIO
MONTEVERDI
ELS LAMENTS DE MONTEVERDI
direcció **Jordi Noguera**



diumenge
18
octubre 2026
a les 19 h

ESGLÉSIA DE SANTA MARIA D'OLOST



COR LERÀNIA | ELS LAMENTS DE MONTEVERDI | direcció JORDI NOGUERA

Zefiro Torna

Llibre VI – any 1614 · Text: Francesco Petrarca

Zephiro torna, e ’l bel tempo rimena,
e i fiori et l'erbe, sua dolce famiglia,
e garrir Progne et pianger Filomena,
e primavera candida e vermiglia.

Ridono i prati, e ’l ciel si rasserena;
Giove s'allegra di mirar sua figlia;
l'aria et l'acqua et la terra è d'amor piena;
ogni animal d'amar si riconsiglia.

Ma per me, lasso, tornano i più gravi
sospiri, che del cor profondo tragge
quella ch'al ciel se ne portò le chiavi;

e cantar augelletti, e fiorir piagge
e ’n belle donne oneste atti soavi
sono un deserto, e fere aspre et selvagge

JOHANN CHRISTOPH BACH (1642 – 1703)

Fürchte dich nicht

Fürchte dich nicht,
denn ich hab dich erlöst,
ich hab dich bei deinem Namen gerufen,
du bist mein.

Wahrlich, ich sage dir:
Heute wirst du mit mir im Paradies sein.
O Jesu, du mein Hilf und Ruh,
ich bitte dich mit Tränen:
Hilf, dass ich mich bis ins Grab
nach dir möge sehnen.

- Jesaja 43,1, Lukas 23,43, Johann Rist

Der Gerechte

Der Gerechte,
ob er gleich zu zeitlich stirbt
ist er doch in der Ruhe.

Er gefällt Gott wohl und ist ihm lieb
und wird weggenommen aus dem Leben
unter den Sündern,
und wird hingerücket,
daß die Bosheit seines Verstand nicht verkehre,
noch falsche Lehre seine Seele betrübe;
er ist bald vollkommen worden
und hat viel Jahr' erfüllet.

Denn seine Seele gefällt Gott wohl.
Darum eilet er mit ihm aus dem bösen Leben.

- Weisheit 4,7-14

CLAUDIO MONTEVERDI (1567 – 1643)

Ecco Mormorar l'onde

Llibre II – any 1590 · Text: Torquato Tasso

Ecco mormorar l'onde,
e tremolar le fronde
a l'aura mattutina, e gli arboscelli,
e sovra i verdi rami
i vaghi augelli cantar soavemente,
e rider l'oriente;
ecco già l'alba appare,
e si specchia nel mare,
e rasserena il cielo,
e le campagne imperla il dolce gelo,
e gli alti monti indora:
O bella e vaga Aurora,
l'aura è tua messagggera, e tu de l'aura
ch'ogni arso cor ristaura.

T'amo mia vita

Llibre V – any 1605 · Text: Giovanni Battista Guarini

T'amo, mia vita, la mia cara vita.
Dolcemente mi dice,
E in questa sola si soave parola
Par che trasformi lietamente il core,
Per farmene signore.

T'amo mia vita
O voce, Voce di dolcezza e di diletto!
Prendila tosto, Amore,
Stampale nel mio petto.
Spiri solo per lei l'anima mia;

T'amo mia vita; La mia vita sia.

Zèfir revé

Trad. Miquel DescLOT, Cançoner, Barcelona, Proa, 2016

Zèfir revé i el bell temps de nou mena,
i el dolç seguit de brins i flors darrere,
xiscles de Procne i planys de Filomena,
i cànvida i vermella primavera.

Riuen els prats, i el cel ja s'asserena;
Jove sa filla amb joia considera;
l'aire, l'aigua i la terra és d'amor plena;
tot animal segueix l'amant fal·lera.

Però, las, per a mi sols torna el brau
sospirar, que del fons del cor arrenca
aquella que se'n duia al cel la clau;

i cant d'ocelleria, i flor abrilenca,
i en bella dama honesta gest suau
són un erm, i feram traïdorencia.

No tingueu por,
perquè jo us he salvat;
Jo us vaig cridar pel vostre nom,
tu ets meu.

De veritat, us dic:
Avui estareu al paradís amb mi.
Oh Jesús, Vos sou la meva ajuda i descans,
jo us imploro amb llàgrimes:
Ajudeu-me perquè fins i tot a la tomba
us desitgi.

- Isaïes 43.1, Lluç 23.43, Johann Rist

El just,
fins i tot quan la mort l'hi arriba abans de l'hora,
troba el repòs.

Ell agrada a Déu i és estimat per ell,
i viurà entre els pecadors,
i serà transportat,
de manera que ni el mal
enganyarà el seu esperit
ni les falses doctrines pertorbaran la seva ànima;
aviat va ser reconegut com a perfecte
i havia complert molts anys.

Perquè la seva ànima agrada molt a Déu.
Així que es precipita amb ell aquesta vida desgraciada.

- La saviesa (Salomé) 4.7-1

Heus ací les ones murmurant
i tremolant les fulles,
a l'aura matutina i els arbrissons,
i sobre les verdes branques
els ocells canten suaument
i somriu l'orient;
de sobte apareix l'alba
i s'emmiralla en el mar
i asserena el cel
i omple de perles la gebrada
i daura el cim de les muntanyes...
Oh! Bella i dolça Aurora,
l'aura és la teva missatgera, i tu ho ets de l'aura,
que tots els cors inflamats revifa.

Perquè la seva ànima agrada molt a Déu.
Així que es precipita amb ell aquesta vida desgraciada.

- La saviesa (Salomé) 4.7-1

Heus ací les ones murmurant

Heus ací les ones murmurant
i tremolant les fulles,
a l'aura matutina i els arbrissons,
i sobre les verdes branques
els ocells canten suaument
i somriu l'orient;
de sobte apareix l'alba
i s'emmiralla en el mar
i asserena el cel
i omple de perles la gebrada
i daura el cim de les muntanyes...
Oh! Bella i dolça Aurora,
l'aura és la teva missatgera, i tu ho ets de l'aura,
que tots els cors inflamats revifa.

T'estimo, vida meva

T'estimo, vida meva, la meva estimada vida.
Dolçament em diu la meva estimada,
i en aquesta suau i única paraula
sembla transformar joiosament el seu cor
per fer-me'n el seu Senyor.

T'estimo vida meva.
O veu!, veu de dolçor i de plaer!
Pren-la de seguida, Amor,
grava-la al meu pit!
Només per a ella batega la meva ànima!

T'estimo vida meva; Sigues la meva vida.

Lamento d'Arianna

Llibre VI – any 1614 · Text: Ottavio Rinuccini

Prima parte
Lasciatemi morire;
e che volete voi che mi conforte
in così dura sorte,
in così gran martire?
Lasciatemi morire.

Seconda parte
O Teseo, o Teseo mio,
sì che mio ti vo' dir, che mio pur sei,
benchè t'involi, ahì crudo, a gli occhi miei.
Volgiti, Teseo mio,
volgiti, Teseo, o Dio.
Volgiti indietro a rimirar colei
che lasciato ha per te la patria e il regno,
in questa arena ancora,
cibo di fere dispietate e crude,
lascierà l'ossa ignude.
O Teseo, o Teseo mio,
se tu sapessi, o Dio,
se tu sapessi, ohimè, come s'affanna
la povera Arianna,
forse, forse pentito,
rivolgeresti ancor la prora al lito.
Ma con l'aure serene
tu te ne vai felice et io qui piango;
a te prepara Atene
liete pompe superbe, et io rimango
cibo di fera in solitarie arene;
te l'uno e l'altro tuo vecchio parente
stringerà lieto, et io
più non vedrovvi, o madre, o padre mio.

Terza parte
Dove, dove è la fede
che tanto mi giuravi?
Così nell'alta sede
tu mi ripon de gli avì?
Son queste le corone
onde m'adorni il crine?
Questi gli scettri sono,
queste le gemme e gli ori:
lasciarmi in abbandono
a fera che mi stracci e mi divorì!
Ah Teseo, ah Teseo mio,
lascerei tu morire,
in van piangendo, in van gridando aita,
la misera Arianna
che a te fidossi e ti diè gloria e vita?

Quarta parte
Ahi, che non pur risponde.
Ahi che più d'aspe è sordo a miei lamenti!
O nembì, o turbì, o venti,
sommergetelo voi dentr'a quell'onde.
Correte, orchì e balene,
e delle membra immonde
empiete le voragini profonde!
Che parlo, ahì, che vaneggio?
Misera, ohimè, che chieggio?
O Teseo, o Teseo mio,
non son, non son quell'io,
non son quell'io che i ferì detti sciolse:
parlò l'affanno mio, parlo il dolore;
parlò la lingua sì, ma non già il core.

Sfogava con le estelle
Llibre IV – any 1603 · Text: Ottavio Rinuccini

Sfogava con le stelle
un infermo d'amore
sotto notturno cielo il suo dolore.
E dicea fisso in loro:
«O imagini belle de l'idol mio ch'adoro,
sì com'a me mostrate
mentre così splendete
la sua rara beltate,
così mostraste a lei
i vivi ardori miei:
la fareste col vostr'aureo sembiante
pietosa sì come me fate amante».

Lament d'Ariadna

Trad. inèdita d'Eloi Creus

Primer madrigal
Ah, deixeu-me morir,
I qui volem, doncs, que em doni conhort
en tan penosa sort,
en tan tremend sofrir?
Ah, deixeu-me morir.

Segon madrigal
Oh, Teseu, Teseu meu,
Sí, encara et dic que ets meu, perquè meu ho ets,
bé que em fugis dels ulls i del meu bes.
Torna'm, oh Teseu meu,
Torna'm, Teseu, per Déu.
Torna enrere per veure-la un cop més,
qui va deixar per tu reialme i pàtria,
i qui en aquestes platges,
per a feres cruels past i carnús,
deixarà els ossos nus.
Oh, Teseu, Teseu meu,
si tu sabessis, Déu!
Si tu sabessis, ai! Com pateix, vana,
la mísera Ariadna.
Potser, potser contrit
giraries la proa al port ferit.
Però amb brises serenes,
tu te me'n vas feliç; jo ploro tant!
A tu et prepara Atenes
festes alegres, mentre jo romanc
carronya en tan solitàries arenes.
A tu t'abraçaran amb placidesa
els qui et van fer, i mai més
ja no us veuré, oh mare, oh pare meu.

Tercer madrigal
On és, on és la fe,
que em vas jurar amb els llavis?
Tu em tornes, sens mercè,
a l'alt tron dels meus avis?
Aquesta és la corona
que em tens per la crinera?
Aquesta és, doncs, la vara
i aquests l'or i el diamant?
Deixar-me sense empara,
perquè el feram em vagi devorant?
Ah Teseu, Teseu meu,
deixaràs tu morir,
plorant en va, cridant ajut en va,
la mísera Ariadna
que et creia, i glòria i vida et va donar?

Quart madrigal
Ai, no em respon tan sols.
Ai, més sord que una serp als meus laments!
Oh núvols, trombes, vents,
enfonseu-lo on l'onada tapa el sol.
Correu, orques, balenes,
i dels membres immunds
empleneu els abismes més profunds.
Què dic, ai, que deliro?
Trista, ai, què desitjo?
Teseu, el meu Teseu,
no era meva la veu
que ha disparat aquests mots tan cruels.
Ha estat la pena, ha estat el meu dolor,
ha estat la llengua, però el meu cor no.

Esbrava amb els estels
Trad. inèdita d'Eloi Creus

Esbrava amb els estels
un enfollit d'amor,
sota el cel de la nit, el seu dolor,
i els diu, de fit a fit,
«Miralls de l'ídol que honro embadalit,
tal com em mostreu ara,
mentre tant resplendiu,
la seva beutat rara
mostreu a qui m'és cara,
tot el meu ardor viu.»
La fareu amb el vostre auri semblant
pietosa com a mi vau fer-me amant.